

че азъ не обичамъ да ми ся опиращь.“ И като извади единъ пищовъ, гърмна го възъ горкото животно и го уби. Господжата като видѣ туй, уплаши ся и прѣстана да го попрѣжа. Този душевадникъ, си рѣче тя, можеше да стори и съ мене тъй, както съ кученцето си.“ Тѣ изходихъ три миль безъ да продумать думъ; но коньтъ на женѣ му като ся боеше и не рачеше да заmine близо покрай едно дърво, мѣжъ ѝ заповѣда да слѣзне; сетиѣ каза на коня: „Азъ щѣ тя научѣ да мя слушашь,“ и като гърмна съ пищова си, разцѣпи му главѣтъ съ най-голѣмо на свѣта хладнокръвие. „Боже мой; смили ся на мене, думаше си тя нисичко; какво щѣ ся сторѣ азъ сирота отъ този бѣсенъ человекъ? той бы мя убилъ въ едно мигане. — Измѣнихъ намѣренето си, ѝ рѣче дворянинътъ, хайде да ся върнемъ назадъ въ домътъ ви; азъ щѣ карамъ коня си да върви полегичка, щото да можете и вый да мя послѣдвате; но, като ми е жалъ за сѣдлото на убития ми конь, вый ще бѣдете толко добра, да го понесете на рамо.“ Жената жива умрѣла нарамчи конското сѣдло безъ да смѣе думъ да продума, и стигна въ къщѣтъ си испотена виръ вода. При тѣхното отсѣтствіе сичкитѣ нейни слуги бѣхъ разпопѣдени, и тя найде на мѣстото имъ другы, които непознаваше и които имахъ толко страшно лице, щото ся разтрѣпера отъ страхъ; тя бы побѣгнала на радо сърдце; но немаше срѣдство и да помысли на туй. Мѣжъ ѝ ѣ караше да обѣдва и да вечера сѣ когато тя не бѣше гладна; тя ся вече помысли за мъртъвъ когато ѝ той веднѣжъ каза да идѣтъ въ одаѣтъ си, защото му ся дрѣмеше, а въ сѣщо врѣме зѣ съ себе си и пищова. Тя като влѣзе въ тази одаѣ, коньто виждаше прѣдъ себе си като за нейнъ гробъ, мѣжъ ѝ